

С. В. Степаненко

доктор наук з державного управління,
професор кафедри адміністративно-правових дисциплін
Одеського державного університету внутрішніх справ
<https://orcid.org/0009-0006-5379-9065>

МЕХАНІЗМ МІЖВІДОМОЇ ВЗАЄМОДІЇ НА ПРИКЛАДІ ФУНКЦІОНУВАННЯ ОРГАНІВ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Адміністративно-правова взаємодія органів Національної поліції України з іншими суб'єктами публічної влади базується на засадах, закріплених у Конституції України. Основний Закон держави визначає фундаментальні принципи правової держави, поділу влади, верховенства права та гарантій прав і свобод громадян, що безпосередньо впливає на зміст і форми такої взаємодії.

Зокрема, відповідно до статті 1 Конституції України, наша держава є правовою та демократичною. Це означає, що діяльність усіх органів державної влади, включно з Національною поліцією, має здійснюватися в межах і на підставі закону. Стаття 6 Конституції України визначає принцип поділу влади, а отже – вимагає належної координації дій виконавчих органів без втручання в повноваження один одного, що є суттю міжвідомчої взаємодії. Особливу роль у правовому регулюванні взаємодії відіграє стаття 19 Конституції України, яка встановлює, що органи державної влади та їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, визначений законом. Таким чином, будь-які дії органів поліції в межах взаємодії з іншими інституціями повинні мати законодавче обґрунтування, що забезпечує правову визначеність та підзвітність.

Крім того, стаття 3 Конституції України проголошує, що права і свободи людини є найвищою цінністю. Відтак, взаємодія поліції з іншими органами має бути спрямована на забезпечення особистої безпеки громадян, захист їхніх прав і свобод, а не лише на досягнення адміністративних чи відомчих цілей.

Конституційні принципи знайшли своє конкретне вираження в Законі України «Про Національну поліцію». Згідно із статтею 1 цього Закону, поліція в Україні є державним правоохоронним органом, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку [12]. Ці завдання неможливо реалізувати без ефективної міжвідомчої координації.

Ключові слова: адміністративно-правова взаємодія, органи Національної поліції, держава, громадяни, публічна влада, правопорядок.

Постановка проблеми. Адміністративно-правова взаємодія органів Національної поліції України є важливим аспектом забезпечення правопорядку та національної безпеки в країні. В умовах сучасного розвитку державних інститутів, національної безпеки та боротьби зі злочинністю ефективність діяльності поліції значною мірою залежить від того, наскільки злагоджено функціонують органи поліції в межах своєї компетенції, а також із іншими державними органами та установами.

Законодавче регулювання взаємодії органів Національної поліції є важливим інструментом

для забезпечення прав і свобод громадян, а також для зміцнення законності та правопорядку в Україні. Водночас існуюча нормативно-правова база не завжди дозволяє досягти оптимальних результатів у співпраці між органами поліції та іншими органами влади, місцевого самоврядування, а також організаціями громадянського суспільства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Як зазначає Беляєва О. Ю., адміністративне право України передбачає, що взаємодія між органами влади здійснюється на основі нормативно-правових актів, що встановлюють чіткі

рамки для обміну інформацією, спільних дій та координування зусиль для досягнення загальної безпеки та правопорядку [2]. Важливо, що адміністративне право України, за визначенням Беляєвої О. Ю., забезпечує не лише правову основу для взаємодії органів державної влади, але й гарантує певні механізми захисту прав громадян у випадку порушення закону з боку органів влади.

На думку Станкевича В. І., одним із головних чинників ефективності польської моделі такої взаємодії є послідовність у впровадженні стандартів взаємодії на національному та локальному рівнях, а також контроль за їх виконанням відповідними урядовими структурами. Такий підхід дозволяє не лише досягти єдності в діях органів, а й забезпечити стабільність та передбачуваність у сфері забезпечення правопорядку [13].

Мета статті полягає в дослідженні адміністративно-правових засад взаємодії органів Національної поліції України з іншими суб'єктами правоохоронної системи та визначенні шляхів удосконалення цієї взаємодії. Доцільно також розглянути теоретичні основи адміністративно-правової взаємодії, аналіз механізмів співпраці між поліцією та іншими органами державної влади, та практичні аспекти реалізації зарубіжного досвіду в цій сфері.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до закону, Національна поліція у своїй діяльності взаємодіє з іншими органами державної влади, органами місцевого самоврядування, громадськими об'єднаннями, міжнародними організаціями та громадянами [12]. Це створює нормативну основу для комплексної співпраці та єдності дій у сфері безпеки. Ширше зміст взаємодії Національної поліції України розкрито у п. 8 Положення про Національну поліцію, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 877, відповідно до якого Національна поліція України під час виконання покладених на неї завдань взаємодіє з іншими державними органами, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, тимчасовими консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, утвореними Кабінетом Міністрів України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, громадськими спілками, профспілками та організаціями роботодавців, відповідними органами іноземних держав і міжнародних організацій, а також підприємствами, установами та організаціями [10].

Адміністративно-правова взаємодія органів Національної поліції з іншими державними органами та установами є ключовим елементом у забезпеченні правопорядку, прав і свобод громадян, а також національної безпеки. Взаємодія передбачає співпрацю органів поліції з іншими учасниками правозастосовчої діяльності, таких як органи місцевого самоврядування, Служби безпеки України, прокуратури, суди, а також неурядові організації.

Згідно з підходом, викладеним у працях Беляєвої О. Ю., адміністративне право України виступає ключовим інструментом формування та впорядкування взаємовідносин між органами державної влади, органами місцевого самоврядування, а також іншими суб'єктами, що беруть участь у реалізації функцій держави у сфері публічної безпеки. Як зазначає дослідниця, основою такої взаємодії є система нормативно-правових актів, що встановлює чіткі правила та умови для обміну інформацією, організації спільних дій та координування зусиль з метою забезпечення громадського порядку та безпеки.

Цей підхід відповідає фундаментальному принципу адміністративного права – пріоритету правового регулювання у сфері діяльності органів публічної влади. Іншими словами, жодна форма взаємодії не може здійснюватися поза межами закону або без відповідної нормативної основи. До таких нормативних документів належать Конституція України, Кодекс України про адміністративні правопорушення, закони України («Про Національну поліцію», «Про Службу безпеки України», «Про місцеве самоврядування в Україні» тощо), підзаконні акти, накази міністерств і відомств, інструкції, протоколи про співпрацю та інші документи, які встановлюють механізми взаємодії.

Беляєва О. Ю. наголошує, що нормативне закріплення такої взаємодії дозволяє забезпечити її прозорість, легітимність і передбачуваність, що є особливо важливим у сфері безпеки, де помилки або свавільні дії можуть мати серйозні наслідки для прав і свобод громадян. У цьому контексті адміністративне право виконує регуляторну та захисну функцію. З одного боку, воно структурує відносини між державними інституціями, а з іншого – встановлює правові запобіжники, які повинні захищати особу від можливих зловживань з боку посадових осіб або органів державної влади.

Особливе значення у цьому контексті має положення про гарантії захисту прав громадян.

Адміністративне право передбачає інструменти правового контролю, адміністративного та судового оскарження дій органів державної влади, що порушують закон або виходять за межі наданих повноважень. Це дозволяє забезпечити баланс між публічними інтересами (безпека, правопорядок) та індивідуальними правами та свободами громадян.

До основних ознак адміністративно-правової взаємодії органів поліції відносяться:

- добровільність – співпраця здійснюється на основі взаємних домовленостей і дозволів;
- взаємна відповідальність – кожен з учасників процесу несе відповідальність за дотримання встановлених норм та виконання обов'язків;
- регулювання нормами адміністративного права – взаємодія має чітко визначену правову основу;
- міжвідомчий характер – в процесі взаємодії органи поліції повинні координувати свою діяльність з іншими державними та приватними суб'єктами [4].

Важливо також зазначити, що адміністративно-правова взаємодія включає в себе не тільки координацію дій, а й чітке регламентування повноважень, що мінімізує дублювання функцій і підвищує ефективність реагування на суспільні виклики. В сучасних умовах її значення особливо зростає у зв'язку з децентралізацією влади та активною участю громад у забезпеченні правопорядку, що вимагає нових підходів до формування партнерських відносин поліції з громадськістю.

Для кращого розуміння важливості адміністративно-правової взаємодії органів поліції в Україні доцільно звернутися до досвіду інших країн.

Наприклад, модель взаємодії поліції в Польщі базується на чітких правових механізмах та централізованій координації з боку Міністерства внутрішніх справ. Закон «Про поліцію» в Польщі передбачає детальний перелік суб'єктів взаємодії, визначає чіткі процедури співпраці, строки обміну інформацією, а також порядок спільного реагування на надзвичайні ситуації. Крім того, польська модель передбачає щорічне планування взаємодії на основі національних і регіональних пріоритетів безпеки, що формуються за участю місцевої влади [13]. Основною рисою є високий рівень координації та обміну інформацією між усіма учасниками правоохоронної системи. В Польщі також активно впроваджено механізми громадського контролю за

діяльністю поліції, що дозволяє забезпечити прозорість і підзвітність її дій.

Ключовим компонентом цієї моделі є інституційна узгодженість, що проявляється у впровадженні уніфікованих протоколів взаємодії між поліцією, органами місцевого самоврядування, пожежно-рятувальними службами, медичними структурами та іншими відповідальними установами. На практиці це означає, що всі суб'єкти безпекового сектору діють відповідно до єдиних стандартів реагування, обміну інформацією, проведення спільних операцій та координації дій у надзвичайних ситуаціях.

Формалізація співпраці означає, що основні аспекти взаємодії – такі як обмін інформацією, спільне проведення заходів, реагування на надзвичайні події, розслідування злочинів тощо – закріплені у нормативно-правових актах, положеннях, інструкціях, протоколах. Це створює:

- передбачуваність і сталість процедур, незалежно від суб'єктивного чинника або зміни посадових осіб;
- чітке розмежування відповідальності, що мінімізує конфлікти повноважень;
- можливість швидкого запуску механізмів реагування, не потребуючи щоразу окремих погоджень чи інтерпретацій.

Особливо це актуально в умовах надзвичайних ситуацій, коли втрата часу через непогодженість дій або суперечки щодо компетенцій може коштувати життя або призвести до масштабних наслідків. Законодавча уніфікація усуває ці ризики шляхом закріплення єдиних стандартів дій та спільної відповідальності.

У країнах з розвиненою системою адміністративного права (як-от Німеччина), уніфіковані адміністративні процедури дозволяють органам внутрішніх справ, прокуратурі, рятувальним службам та іншим відомствам діяти як єдина структура, не порушуючи меж своєї компетенції. Водночас, така система створює захист для громадян: чіткі норми обмежують свавілля і дають змогу оскаржити неправомірні дії в межах процедурного порядку.

Для України це особливо важливо в контексті прагнення до євроінтеграції та приведення законодавства у відповідність до європейських стандартів. Розробка та впровадження єдиних регламентів міжвідомчої взаємодії є не лише питанням ефективності, а й вимогою правової держави.

Таким чином, порівняння з іншими країнами дає змогу зрозуміти, що ефективність

адміністративно-правової взаємодії органів Національної поліції України безпосередньо залежить від рівня координації та наявності чітко регульованих механізмів співпраці з іншими органами державної влади. Проблеми, з якими стикаються органи поліції в Україні, вимагають вдосконалення існуючої нормативно-правової бази і створення більш ефективних моделей взаємодії. Важливим аспектом адміністративно-правової взаємодії органів поліції є співпраця з іншими правоохоронними та державними органами. Служба безпеки України, прокуратура, Державна служба з надзвичайних ситуацій, суди та інші державні установи відіграють важливу роль у забезпеченні правопорядку, боротьбі з кримінальними злочинами та забезпеченні безпеки громадян.

Основні механізми взаємодії органів поліції з іншими державними структурами включають:

- спільне проведення оперативно-розшукових заходів у випадках, коли злочини мають міжвідомчий характер або стосуються національної безпеки;
- погоджувальні комісії та спільні робочі групи, що створюються для вирішення конкретних правових питань або організації спільних операцій;
- обмін оперативною інформацією та проведення комплексних заходів для боротьби з організованою злочинністю, тероризмом, корупцією тощо [4].

Взаємодія з прокуратурою забезпечує дотримання законності в процесі проведення слідчих дій і підготовки справ до суду. Співпраця з Державною службою з надзвичайних ситуацій важлива при роботі в умовах надзвичайних ситуацій, наприклад, при ліквідації наслідків техногенних катастроф чи стихійних лих.

Національна поліція України активно співпрацює з низкою державних та громадських інституцій, які залучені до забезпечення безпеки та правопорядку в країні. Зокрема, налагоджено взаємодію з Державною прикордонною службою України для контролю за переміщенням осіб через державний кордон і виявлення правопорушень, пов'язаних із незаконною міграцією або контрабандою. Також поліція тісно співпрацює з територіальними підрозділами судово-медичних експертиз Міністерства охорони здоров'я України, що дозволяє оперативно здійснювати експертні дослідження у рамках кримінальних проваджень. Важливе значення має координація з Військовою

службою правопорядку Збройних сил України, особливо в умовах воєнного стану або надзвичайних ситуацій, для підтримання дисципліни серед військовослужбовців та взаємного реагування на інциденти. Окремо слід відзначити співпрацю з Національним комітетом Червоного Хреста України та волонтерськими організаціями, які здійснюють облік осіб, зниклих безвісти або, які потрапили в полон, а також беруть участь у заходах з їхнього пошуку, ідентифікації та повернення. Така взаємодія сприяє не лише ефективнішому виконанню службових обов'язків поліції, а й посиленню соціального захисту громадян у кризових умовах.

Особливу увагу в контексті взаємодії з іншими структурами слід звернути на виклики, пов'язані з кіберзлочинністю. Для ефективної протидії таким загрозам поліція повинна поглиблювати співпрацю з Службою безпеки України та відповідними підрозділами прокуратури. Крім того, доцільним є створення міжвідомчих аналітичних центрів, які б здійснювали моніторинг ризиків, прогнозування правопорушень та координацію дій на основі доказів.

Не менш важливою частиною адміністративно-правової взаємодії є координація діяльності органів Національної поліції на вищому рівні, тобто в рамках урядових структур. Роль Кабінету Міністрів України та Міністерства внутрішніх справ надзвичайно важливою в управлінні та організації взаємодії поліції з іншими державними органами.

Кабінет Міністрів України визначає основні напрями забезпечення безпеки держави та координує діяльність Міністерства внутрішніх справ і поліції у межах реалізації Стратегії національної безпеки. Відповідно для Постанови № 1100 від 12 листопада 2019 року, одним із ключових завдань уряду є формування ефективної системи міжвідомчої співпраці, орієнтованої на попередження загроз, своєчасне реагування та зміцнення громадської безпеки [11].

Відтак, Кабінет Міністрів України відіграє важливу роль у забезпеченні національної безпеки держави, зокрема, через визначення основних напрямів політики та координацію діяльності органів влади, що мають безпосереднє відношення до підтримання правопорядку. Згідно з Постановою № 1100 від 12 листопада 2019 року, однією з головних задач уряду є формування ефективної системи міжвідомчої співпраці, спрямованої на попередження загроз, своєчасне реагування на кризові ситуації та зміцнення громадської

безпеки. Це завдання набуває особливої актуальності в умовах зростаючих загроз як внутрішнього, так і зовнішнього характеру.

Разом з тим, Кабінет Міністрів України, в межах реалізації Стратегії національної безпеки, визначає пріоритетні напрямки, стратегії та політики в сфері безпеки. Це передбачає розробку механізмів, які забезпечують взаємодію між різними правоохоронними органами, силовими структурами та іншими державними інститутами. Таке управлінське завдання має на меті створити ефективну систему, здатну оперативно реагувати на нові загрози, чи то кримінальна активність, терористична загроза чи природні катастрофи. Кабінет Міністрів України координує діяльність Міністерства внутрішніх справ, Національної поліції, Служби безпеки України та інших інституцій, визначаючи чіткі ролі та завдання для кожного з них у забезпеченні безпеки громадян.

Міністерство внутрішніх справ є безпосереднім органом, який здійснює управлінську та координаційну діяльність щодо органів поліції. Міністерство внутрішніх справ також координує взаємодію поліції з іншими правоохоронними органами, органами місцевого самоврядування та іншими структурами, що беруть участь у забезпеченні правопорядку та безпеки.

Основні механізми координації:

- робочі групи та комісії, які створюються для вирішення конкретних питань на рівні уряду;
- інструкції та методичні рекомендації, що регламентують порядок взаємодії між органами поліції та іншими державними структурами;
- централізоване планування та управління операціями, які потребують залучення кількох органів державної влади.

Крім Кабінету Міністрів України та Міністерства внутрішніх справ, до формування загальнодержавної політики безпеки активно долучається Рада національної безпеки і оборони України, яка затверджує ключові документи стратегічного характеру. Важливим напрямом є також гармонізація нормативно-правової бази з актами Європейського Союзу, зокрема в частині взаємодії поліції з органами юстиції та управління надзвичайними ситуаціями. Це дозволяє забезпечити єдність правового поля та підвищити адаптивність до міжнародних викликів у сфері безпеки.

Висновки та перспективи подальших досліджень в зазначеному напрямі. Незважаючи на значні досягнення в сфері

адміністративно-правової взаємодії органів Національної поліції, існують певні проблеми, які заважають повноцінній та ефективній співпраці. Це, зокрема, проблеми, пов'язані з недостатньою координацією між органами державної влади, а також з відсутністю єдиної правової бази для регулювання таких взаємодій.

1. *Недосконала нормативно-правова база.* Однією з ключових проблем у сфері взаємодії Органів національної поліції з іншими державними установами є відсутність чіткої організаційної структури та нормативно-правового регулювання такої співпраці. Попри наявність окремих положень у законодавстві, досі бракує комплексного документа, який би уніфікував підходи до взаємодії між різними відомствами [6].

2. *Протиріччя в організаційній структурі.* Відсутність чіткої організаційної структури та незгода між різними підрозділами органів влади у межах окремих інститутів може призводити до неузгоджених дій та конфліктів між суб'єктами взаємодії. Це стосується як національного рівня, так і на місцевому, де органи місцевого самоврядування не завжди готові до співпраці з поліцією.

3. *Проблеми обміну інформацією.* Взаємодія органів поліції та інших державних установ часто ускладнюється через відсутність єдиної платформи для обміну інформацією. Це веде до того, що дані, які могли б допомогти у розкритті злочинів або запобіганні правопорушенням, не завжди доступні іншим органам, що може призвести до уповільнення процесу прийняття рішень.

Крім згаданих проблем, одним з викликів є недостатня мотивація працівників поліції до міжвідомчої співпраці, що обумовлено як кадровими, так і організаційними чинниками. Також часто відсутні уніфіковані процедури взаємодії у випадках масових заходів, протестних акцій або природних катастроф. Запровадження єдиних регламентів та регулярне проведення міжвідомчих навчань можуть значно покращити ситуацію. Не менш важливо підвищити рівень цифрової грамотності працівників поліції, оскільки багато процесів взаємодії переходять у віртуальний формат.

Одним із найважливіших викликів є низький рівень зацікавленості рядових та керівних працівників поліції у взаємодії з іншими відомствами. Це зумовлено кількома чинниками:

- кадрові труднощі: дефіцит кваліфікованих кадрів, перевантаження основними

обов'язками, низький рівень оплати праці, що знижує готовність до участі в додаткових ініціативах поза межами прямої службової діяльності;

– відсутність внутрішніх стимулів: у чинній системі оцінювання результатів роботи поліцейських не завжди враховується якість взаємодії з іншими структурами, через що співробітники не бачать сенсу в активному залученні до спільних заходів;

– культурні бар'єри: у багатьох підрозділах все ще зберігається формалізований, закритий стиль управління, що перешкоджає ініціативності та налагодженню міжвідомчої співпраці на основі партнерства.

Шляхи удосконалення взаємодії можуть включати:

– розробку та прийняття нових законодавчих актів, які б чітко регулювали механізм взаємодії між органами поліції та іншими суб'єктами правоохоронної діяльності;

– створення єдиного інформаційного простору, який би дозволяв органам поліції, прокуратури, Служби безпеки України та іншим органам швидко обмінюватися даними і координувати свої дії;

– запровадження нових форм організації роботи поліції, зокрема створення спільних міжвідомчих робочих груп для оперативного реагування на злочинність та надзвичайні ситуації.

Виконання цих заходів дозволить забезпечити більш ефективну та злагоджену взаємодію органів Національної поліції з іншими державними органами та інститутами, а також покращить якість виконання завдань, спрямованих на забезпечення громадської безпеки, що й повинно стати предметом подальших досліджень в зазначеному напрямі.

Список використаної літератури:

- Бенедикт В. Адміністративно-правові аспекти взаємодії поліції з іншими державними органами: порівняльний аналіз. Краків : Юридичний університет Кракова, 2017. С. 102–104.
- Беляєва О. Ю. Адміністративне право України. Загальна частина. Київ : Юридична думка, 2019. С. 89–92.
- Горбатюк В. І. Адміністративно-правові засади взаємодії органів поліції в Україні. Харків : Право, 2020. 356 с.
- Забожчук О. В. Особливості взаємодії поліції з органами місцевої влади та самоврядування в країнах Європи. *Академічні візії*. 2023. № 18. С. 117–122.
- Збірник нормативно-правових актів для працівників правоохоронних органів України. Київ : Видавництво Юрінком Інтер, 2021. С. 132–135.
- Карпенко А. В. Міжвідомча взаємодія у правоохоронних органах: теорія і практика. Одеса : Одеський національний університет, 2018. С. 134–136.
- Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-vr#Text>
- Лялюк О. Ю. Деякі питання взаємовідносин органів та посадових осіб органів місцевого самоврядування з органами внутрішніх справ, прокуратури, Служби безпеки України, судовими органами та органами юстиції. *Державне будівництво та місцеве самоврядування*. 2016. Вип. 31. С. 61–74.
- Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text>
- Про затвердження Положення про Національну поліцію : Постанова Кабінету Міністрів України від 28.10.2015 № 877. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/877-2015-p#Text>
- Про затвердження Стратегії національної безпеки України : Постанова Кабінету Міністрів України від 12.11.2019 № 1100. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/n0005525-20>
- Про Національну поліцію : Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text>
- Станкевич В. І. Порівняльний аналіз моделей взаємодії поліції в Україні та Польщі. *Право та безпека*. 2021. № 3. С. 46–47.

Stepanenko S. V. The mechanism of interdepartmental interaction based on the example of the functioning of the National Police of Ukraine

The administrative and legal interaction of the National Police of Ukraine with other public authorities is based on the principles enshrined in the Constitution of Ukraine. The Basic Law of the state defines the fundamental principles of the rule of law, the separation of powers, the rule of law and guarantees of the rights and freedoms of citizens, which directly affects the content and forms of such interaction.

In particular, according to Article 1 of the Constitution of Ukraine, our state is a legal and democratic one. This means that the activities of all state authorities, including the National Police, must be carried out within and on the basis of the law. Article 6 of the Constitution of Ukraine defines the

principle of the separation of powers, and therefore requires proper coordination of the actions of executive authorities without interfering in each other's powers, which is the essence of interagency interaction. A special role in the legal regulation of interaction is played by Article 19 of the Constitution of Ukraine, which establishes that state authorities and their officials are obliged to act only on the basis of, within the limits of their powers and in the manner prescribed by law. Thus, any actions of the police authorities within the framework of interaction with other institutions must have a legislative basis, which ensures legal certainty and accountability.

In addition, Article 3 of the Constitution of Ukraine declares that human rights and freedoms are the highest value. Therefore, the interaction of the police with other bodies should be aimed at ensuring the personal security of citizens, protecting their rights and freedoms, and not only at achieving administrative or departmental goals.

Constitutional principles have found their specific expression in the Law of Ukraine "On the National Police". According to Article 1 of this Law, the police in Ukraine is a state law enforcement body that serves society by ensuring the protection of human rights and freedoms, combating crime, maintaining public safety and order [12]. These tasks cannot be implemented without effective interdepartmental coordination.

Key words: *administrative-legal interaction, National Police bodies, state, citizens, public authority, law and order.*